

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Karla Černína, Ph.D. ve věci

žalobce: L. J.
zastoupen daňovým poradcem Ing. Jaroslavem Mikešem
sídlem Hálkova 226, Chomutov

proti
žalovanému: Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2019, č. j. 7066/19/5200-10424-701962

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Na základě kontroly daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2004 byla žalobci Finančním úřadem v Kadani dodatečným platebním výměrem ze dne 23. 1. 2009, č. j. 4161/09/183921506470, doměřena daň ve výši 348 212 Kč. Finanční ředitelství v Ústí nad Labem částečně vyhovělo odvolání žalobce a rozhodnutím ze dne 8. 10. 2010, č. j.

9799/10-1100-506441, změnilo dodatečně vyměřenou daň z částky 348 212 Kč na částku 100 852 Kč. Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 7. 8. 2013, č. j. 15 Af 89/2010-25, rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem pro vady řízení zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

2. Poté nynější žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 8. 2013, č. j. 21360/13/5000-14103-709175, platební výměr změnil tak, že dodatečně vyměřenou daň ve výši 348 212 Kč snížil na částku 100 852 Kč. Řízení o žalobě podané proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 29. 1. 2014, č. j. 15 Af 3/2014-22, zastavil z důvodu nesplnění poplatkové povinnosti žalobcem.
3. Žalobce doměřenou daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2004 ve výši 100 852 Kč uhradil dne 24. 5. 2018. Vzhledem k tomu, že daňová povinnost nebyla uhrazena řádně a včas, vydal Finanční úřad pro Kraj Vysočina (dále jen „správce daně“) platební výměr na daňové penále ze dne 4. 6. 2018, č. j. 1149046/18/2902-50523-705280, kterým žalobci sdělil předpis penále v celkové výši 110 072 Kč. Odvolání žalobce napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl a platební výměr na daňové penále potvrdil.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce v podané žalobě namítl, že prekluzivní lhůta pro doměření daně uplynula 31. 12. 2010.
5. Dále uvedl, že rozhodnutí ze dne 22. 8. 2013, č. j. 21360/13/5000-14103-709175, nemohl žalovaný vydat, neboť rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 8. 2013, č. j. 15 Af 89/2010-25, dosud nebyl pravomocný a vykonatelný.
6. Žalovaný nerespektoval právní názor vyslovený ve výše uvedeném rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem tím, že žalobci neumožnil vyjádřit se k doplnění dokazování ve smyslu § 115 odst. 2 a 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu. Neprovedl rovněž důkaz výsledkem svědka navrhnutého žalobcem. Výrok rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2013, č. j. 21360/13/5000-14103-709175, je tak zmatečný a nezákonný.
7. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní námitky směřují pouze proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2013, č. j. 21360/13/5000-14103-709175. Tyto námitky jsou v rámci řízení o stanovení penále irelevantní. Platební výměr je nutné považovat za zákonný a správný, neboť nebyl správním orgánem ani soudem zrušen. Při výpočtu penále postupoval správce daně v souladu se zákonem.
9. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

10. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2013 je nicotné, neboť žalovaný nerespektoval závazný právní názor vyjádřený ve zrušujícím rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 Af 89/2010-25. Dodal, že soudní poplatek za žalobu vedenou u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 15 Af 3/2014 byl řádně uhrazen.

V. Posouzení věci soudem

11. Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (*ex offio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
12. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“).
13. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
14. Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.
15. Předmětem přezkumu v nyní projednávané věci je platební výměr, kterým bylo žalobci předepsáno daňové penále, resp. rozhodnutí o odvolání proti tomuto platebnímu výměru. Rozhodnutí o doměření daně, které předcházelo nyní přezkoumávanému rozhodnutí (rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2013, č. j. 21360/13/5000-14103-709175), mohlo být samostatně napadeno žalobou; ostatně, jak je výše uvedeno, žalobce jej žalobou napadl. Řízení o této žalobě však bylo zastaveno z důvodu nesplnění poplatkové povinnosti. V nynějším soudním řízení však již soud opětovně rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2013 přezkoumávat nemůže. Přezkumu může být podroben pouze platební výměr na daňové penále navazující na rozhodnutí o doměření daně.
16. Nalézací řízení ve věci daně z příjmů fyzických osob bylo pravomocně ukončeno a rozhodnutí z tohoto řízení vzešlé dosud nebylo zrušeno. Proto je třeba na tento akt nahlížet jako na správný a zákonný, a to až do okamžiku, než bude zrušen (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci). V tomto smyslu soud odkazuje na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 11. 5. 2005, č. j. 1 Afs 137/2004-62; ze dne 20. 12. 2007, č. j. 5 Afs 136/2006-60; ze dne 28. 11. 2008, č. j. 8 Afs 64/2008-51; ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 Afs 30/2007-68; ze dne 11. 6. 2009, č. j. 1 Afs 47/2009-45; ze dne 18. 8. 2011, č. j. 2 Afs 55/2011-59; ze dne 25. 1. 2012, č. j. 1 Afs 77/2011-91.
17. Výše zmíněná judikatura se týká otázky hranic přezkumu rozhodnutí předcházejících dalším rozhodnutím správce daně. Plyne z ní např. to, že v rámci soudního přezkumu rozhodnutí ve věci penále se nemohou řešit otázky zákonnosti samotného uložení daňové povinnosti, na níž je penále navázáno. Podle soudu jsou závěry této judikatury použitelné i pro nynější řízení.
18. Ačkoliv doměření daně a předepsání daňového penále za prodlení úhrady daňových povinností jsou dva spolu související úkony, dochází k doměření daně a předepsání penále dvěma samostatnými rozhodnutími správce daně. Proti těmto dvěma rozhodnutím lze brojit samostatnými odvoláními a následně žalobami, resp. kasačními stížnostmi. Rozsah přezkumu platebního výměru na daňové penále odvolacím orgánem i soudem je tedy oproti přezkumu platebního výměru na daň limitován a je zaměřen zejména na posouzení, zda penále mělo být vůbec předepsáno, zda bylo vyměřeno ve správné výši a za

relevantní dobu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2011, č. j. 8 Afs 6/2011-86, či rozsudek téhož soudu ze dne 25. 1. 2012, č. j. 1 Afs 77/2011-91).

19. Námitky žalobce směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2013, kterým žalovaný doměřil žalobci daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2004 ve výši 100 852 Kč, proto nemohou být relevantní, neboť směřují mimo předmět přezkumu nyní projednávané věci. Správní orgány nepochybily, pokud při vyměření daňového penále vycházely z pravomocného dodatečného platebního výměru, resp. odvolacího rozhodnutí na něj navazujícího. To se týká jak námitky prekluze, tak námitky nerespektování závazného právního názoru soudu. Co se týče tvrzené nicotnosti, soud neshledal žádnou z vad vymezených v § 105 odst. 2 daňového řádu, které by nicotnost rozhodnutí z 22. 8. 2003 způsobovaly; navíc žalobcem zmiňovaná vada (nerespektování názoru soudu) by ani nicotnost rozhodnutí způsobit nemohla. Ve vztahu k samotnému penále žalobce neuplatnil žádné konkrétní výhrady, kterými by mohl zákonnost stanovení penále zpochybnit. Zákonná podmínka pro vyměření penále, tedy existence pravomocného rozhodnutí o doměření daně podle § 63 zákona č. 63/1992 Sb., o správě daní a poplatků, byla splněna.
20. Akceptovat nelze ani námitky směřující proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 1. 2014, č. j. 15 Af 3/2014–22, o zastavení řízení. Měl-li žalobce za to, že toto usnesení bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, tj. že poplatkovou povinnost splnil, mohl proti usnesení brojit kasační stížností. Podrobněji se soud těmito námitkami nezabýval, neboť je vyhodnotil jako námitky opožděné vzhledem k tomu, že žalobce tyto námitky vznesl až v replice k vyjádření žalovaného ze dne 9. 3. 2020, tj. po lhůtě k podání žaloby. Jedná se proto o opožděně uplatněný žalobní bod (§ 71 odst. 2 s. ř. s.).

VI. Závěr a náklady řízení

21. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. března 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu